

Nr 559.

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 128, angående anslag för budgetåret 1952/53 till främjande av bostadsförsörjningen m. m.*

På ett sätt som gäller få andra problem har bostadsfrågan aktualitet för praktiskt taget alla medborgare och griper på ett fundamentalt sätt in i den enskildes liv.

Bostadsfrågan framträder för oss i första hand som en serie produktionsproblem, och det är av synnerlig vikt, att vid dessas lösande alla tillgängliga krafter utnyttjas. Det är med andra ord inte i första hand fråga om att genom än så sinnrika kvoteringsbestämmelser och ransoneringar dela nu tillgängliga resurser, utan det gäller att genom samverkan i produktivt arbete skapa nya och vidgade möjligheter att tillfredställa ett elementärt mänskligt behov. Denna stora uppgift får icke som hittills insnärjas i ett förlamande nät av regleringar och kontroller.

I propositionen nr 128 har departementschefen måst konstatera att det redan tidigare bekymmersamma bostadsmarknadsläget försämrats under år 1951 och att anledning finnes att befara en ytterligare försämring under år 1952. Icke sedan år 1943 har produktionen av färdiga lägenheter varit så låg som under år 1951. Köerna av registrerade bostadssökande äro nu längre än någonsin, och möjligheterna att välja den bostad som passar för den enskilda familjens storlek och ekonomi äro snart sagt obefintliga. De ersättningar i form av tillträdespengar som avträdande hyresgäster betinga sig bli allt högre och torde utslagna på samtliga hyresgäster sannolikt icke understiga tio procent av det totala hyresbeloppet. Då den förda bostadspolitiken med dess omfattande regleringssystem i kombination med dyrbara subventionsåtgärder nu gått in i sitt andra decennium, kan föreställningen om att den hittills förda bostadspolitiken i huvudsak har lyckats förverkliga sina mål icke längre uppehållas.

De grundläggande frågorna skola nu omprövas av 1951 års bostadsutredning, som uppges komma att avgiva sitt principbetänkande under instundande höst. I denna situation har departementschefen avstått från att taga ställning till några väsentliga problem, och detta är orsaken till att den föreliggande propositionen i huvudsak måst begränsas till att syssla med tämligen perifera frågor. Även om man måste avvakta utredningens resultat, får detta enligt vår mening icke hindra att vissa principiella synpunkter på bostadspolitiken göras till föremål för diskussion vid behandling av de nu aktuella detaljfrågorna.

Bostadsfrågan får icke ses isolerad. Den utgör en del i ett större ekonomiskt och socialt sammanhang. När de allmänna ekonomiska förutsättningarna ändras, måste utformningen av bostadspolitiken följa med. Eftersom under innevarande år det ekonomiska läget påtagligt förändrats, måste detta återverka även på bostadspolitiken i vad det gäller åtgärder på såväl produktionssidan som efterfrågesidan. Sålunda kan tendensen till konjunkturavmattning inom vissa områden komma att aktualisera ett betydande omställningsproblem. Genom stela regleringar får man då icke binda arbetskraft och produktionskapacitet vid normalt, som fastställts under andra förutsättningar. Särskilt i ett ändrat arbetsmarknadsläge är det angeläget, att man ej genom restriktioner förhindrar omflyttning från områden med överskottsarbetskraft till andra områden, där dessa resurser kunna tillvaratagas.

Det måste vara en väsentlig uppgift för bostadspolitiken att söka ordna produktionen så att man får fram bostäder till ett pris som familjer i allmänhet kunna betala utan anlitande av subventioner. Subventionerna äro ju i själva verket ingenting annat än ett självbedrägeri. De uppgå numera till avsevärda belopp. För nästa år beräknas de generella, ej behovsprövade subventioner, som utgå för all bostadsproduktion oavsett de boendes inkomstförhållanden, draga en kostnad som belastar driftbudgeten med omkring 300 milj. kr., d. v. s. ett belopp som motsvarar i runt tal 10 % av fysiska personers statliga inkomstskatt. De generella bostadssubventionerna ha med andra ord nu kommit upp till sådana belopp att de märkbart påverka behovet av skatter. De bli därmed kännbara för envar skattebetalare. Det är inget överord att säga att hyresgästerna på skattsedeln få gälda vad de icke betala enligt hyreskontraktet.

Den gängse föreställningen att hyresgästerna skulle kunna få väsentligt lägre bostadskostnader genom hyresreglerande åtgärder är felaktig. I sista hand måste fastighetens kostnader betalas av de boende. Särskilt tydligt framträder detta när det gäller reparationerna, vilka nu antingen måste eftersättas eller få lov att bestridas direkt av hyresgästerna själva.

Ur den boende allmänhetens synpunkt är det ytterst angeläget att bostadskostnaderna — såväl kapitalkostnader som driftkostnader — begränsas i görligaste mån. Bostadskostnaden är inte bara en fråga om grundhyrans storlek. Förutom denna måste ju den boende också betala värmekostnaderna. För att hålla dessa nere böra hyresgästerna bringas att medverka. I bostadskostnaden ingå också transportkostnader till och från arbetet. Det är därför angeläget att motverka den tendens, som så länge har varit rådande, att förlägga bostadsområdena långt borta från samhällenas centrum medan de centrala delarna i allt raskare takt avfolkas. Dessa centrala områden rymma merendels en äldre bebyggelse med låga hus. Tomtmarken är därför ingalunda utnyttjad på riktigt sätt. Genom att bygga höga hus i samhällenas centrala delar och genom att där inreda kommersiella lokaler, som kunna bära högre hyreskostnader än bostadslägenheterna, skulle man kunna

få ned kostnaderna för de boende i dessa hus. Ur tätorternas egen synpunkt skulle det bli avsevärt billigare att få bebyggelsen koncentrerad i stadskärnan, där redan ledningar för vatten, avlopp och elektricitet finnas och där gatunätet är fullt utbyggt. Särskilt för de stora städerna är uppgiften att transportera dem som bo i utkanterna fram och tillbaka till deras arbete utomordentligt kostnadskrävande. Det visar sig nämligen i praktiken omöjligt att av de resande själva taga ut så stora belopp som transporterna i själva verket kosta.

För att produktionen av bostäder skall kunna förbilligas är det ett oavvisligt villkor att konkurrensen återställes på marknaden i dess helhet. Samtliga företagsformer böra uppenbarligen få tävla på lika villkor. Det förefaller sålunda naturligt att belåningsvillkoren göras lika för samtliga företagsformer. I särskilda motioner till årets riksdag ha vi framställt yrkande om att tertiärlånegränserna för av såväl s. k. allmännyttiga, kommunala och kooperativa företag som enskilda byggherrar uppförda hus sättas till 90 % av avkastningsvärdet. Likställighet bör också gälla i fråga om tilldelning av byggnadskvoter och upplåtelsen av den till kommunernas förfogande stående tomtmarken.

Konkurrensen måste bland annat inrikta sig på att hålla nere byggtiderna, vilka nu förlängts på ett mycket oroande sätt med påföljd att byggnadsproduktionen starkt fördröjats.

Med det strävare ekonomiska klimat, varav vi redan nu kunna känna förändringar, är det sannolikt att tendensen att icke till fullo utnyttja arbetstiden kommer att avtaga, och detta torde i sin mån kunna bidra till att byggtiderna för de särskilda husen förkortas. Därmed friställes arbetskraft, som då kan sättas på nya företag. Eftersom bristen på byggnadsarbetare, framför allt murare, är en av de väsentliga orsakerna till att byggandet hålles tillbaka måste effektiva åtgärder vidtagas för att öka tillgången på arbetskraft och för att hushålla med denna. De initiativ som nu tagits för att få in arbetskraft från andra länder böra fullföljas i större skala. I fråga om arbetskraftssidan är det av särskild vikt att man kommer fram till sådana regler för ackordsättning, att de vinster, som kunna göras genom tillämpningen av arbetskraftsbesparande metoder och genom att utnyttja maskiner i större utsträckning, komma hyresgästerna till godo.

Ett friare handhavande av stadsplaneringen och byggnadsföreskrifter skulle också kunna medföra gynnsamma resultat. Övervägande delen av bostadsbebyggelsen i tätorterna utgöres numera av 3-vånings smalus. Enbart genom att öka husdjupet och höjden skulle stora besparingar kunna vinnas. Enligt av HSB gjorda utredningar ger ett 11-metershus 3 % besparing i förhållande till ett 10-meters och 4-våningars 7 % besparing i förhållande till 3-våningars. Särskilt genom det forskningsarbete som bedrivits av det på enskilt initiativ tillkomna AB Elementhus äro betydande besparingar att vänta för en- och tvåfamiljshusens del.

Utfärdade säkerhetsföreskrifter bli ofta till följd av den tekniska utvecklingen överflödiga, men trots detta fasthålla gärna myndigheterna vid en gång uppställda normer, vilket medför onödiga kostnader. Det förslag som framföres i propositionen nr 86 angående ändrade byggnadsföreskrifter, vilka möjliggöra ett bättre tillvaratagande av de tillgängliga resurserna, bör kompletteras.

I anslutning till dessa synpunkter vilja vi bl. a. förorda att man bättre söker tillvarataga tillgängliga vindsutrymmen, som nu ofta — till följd av brandskyddsföreskrifter — icke utnyttjas för bostadsändamål. Detta är så mycket mer angeläget som dessa outnyttjade vindsutrymmen ofta finnas i centralt belägna fastigheter.

I särskilda motioner till årets riksdag ha vi hävdad att lagen om byggnadsreglering nu bör avvecklas. Även om detta icke skulle vinna riksdagens bifall är det angeläget att Kungl. Maj:t utfärdar sådana tillämpningsföreskrifter att för de fastigheter, som genom användande av speciellt arbets- och materielbesparande metoder kunna uppföras till väsentligt billigare kostnad än den för orten gängse, lämnas extra kvoter. De tekniska framstegen på byggnadsområdet få nämligen icke hindras genom regleringarna. Detsamma bör gälla för de flerfamiljshus som uppföras utan anlitan av tillägglån, vilket uppenbarligen kräver särskilt avancerade byggnadsmetoder.

I nu föreliggande proposition har departementschefen föreslagit att en särskild lånefond på 4 miljoner kronor skall inrättas för att möjliggöra anskaffande av större kostnadskrävande maskiner som icke äro av den typ, att företagare i allmänhet för närvarande själva våga eller kunna köpa dem. Förslaget innebär att nu äntligen ett visst intresse för bostadsfrågans tekniska sida demonstrerats.

Vi anse i likhet med statskontoret att industrilånefonden bör utnyttjas även för detta ändamål. Inom denna fond finnas reservationer på 4 miljoner kronor som nu lämpligen kunde ställas till förfogande för byggnadsindustrien. Förvaltningen bör, liksom för övriga industrilån, handhas av statskontoret. Beträffande lånevillkoren vilja vi föreslå att den normala amorteringstiden höjes från av departementschefen föreslagna 6 à 8 år till 10 år, varav de två första amorteringsfria. Detta i likhet med vad som gäller för industrilånen. Låneräntan synes böra vara den som årligen fastställles för statens allmänna utlåning. Då det här rör sig om experiment måste statsverket ikläda sig vissa risker. Vi förutsätta därför, att i departementschefens uttryck »godtagbar säkerhet» icke inlägges krav på »fullgod säkerhet» i sedvanlig bankmässig bemärkelse.

När man sålunda från statsmakternas sida nu tydligen är angelägen om att underlätta byggnadsindustriens mekanisering borde man också draga den slutsatsen att varje maskinanskaffning på detta område bör främjas, oavsett om den bekostas med hjälp av statliga lån. I stället har man så sent

som vid 1951 års höstriksdag gått rakt motsatt väg genom att belasta även byggnadsindustriens investeringar med en investeringsavgift på 12 %. Öppnas nu möjligheten till särskilda statliga lån för vissa investeringar, komma dessa enligt gällande regler att undantagas från avgiften under det att övrig maskinanskaffning inom byggnadsindustrien avgiftsbelägges. Ett sådant system kommer självfallet att medföra ökade anspråk på finansiering med offentliga lån. Denna konsekvens måste undvikas. För att stimulera till ökad mekanisering av byggandet bör all maskinanskaffning för byggnadsindustriens räkning befrias från investeringsavgift.

Beträffande äldre tillägglån till flerfamiljshus, kapitalsubventioner till egna hem och tvåfamiljshus samt räntebärande tertiärlån finna vi i likhet med statskontoret att dessa med undantag för tillägglån till hyreshus för barnrika familjer nu böra förräntas och amorteras. De hus för vilka dessa lån lämnats ha tillkommit på en tidpunkt då byggnadskostnaderna voro väsentligt lägre än för närvarande. Hyrorerna äro därför relativt sett låga. Som i propositionen framskymtar finns här utrymme för den mycket måttliga höjning som måste till för att betala räntor och amorteringar. Under inga omständigheter kunna vi medverka till att några räntor och amorteringskostnader för dessa billiga produktionsårgångar efterskänkas.

I dagens läge på byggnadsmarknaden är det särskilt angeläget att så långt som möjligt söka tillvarataga det redan befintliga fastighetsbeståndet. Genom förbättringsarbeten av olika slag kan man erhålla avsevärda resultat. Visserligen kommer man därigenom icke helt upp till samma standard som för nya eller ombyggda hus, men arbets- och materialåtgång blir också väsentligt lägre. Departementschefens förslag avser endast förbättringsbidrag till en- och tvåfamiljshus. Vi vilja emellertid ifrågasätta om icke liknande bidrag skulle kunna beviljas för att sätta i stånd enskilda lägenheter även i flerfamiljshus. Aldringarnas bostadsproblem skulle härigenom i viss mån kunna tillgodoses. Detta är en bättre lösning än att i stora fastighetskomplex sammanföra äldre personer, då dessa ofta känna sig mera tilltalade av att få stanna kvar i sin gamla miljö under förutsättning att standarden kunde förbättras.

Inkomstlyftningen från år 1947, när bostadsrabatter infördes, till innevarande år är högst betydlig. Till en del innefattar denna inkomstlyftning en reallönestegring, men i övrigt är den nominell, d. v. s. helt beroende på penningvärdets fall. År 1947 voro förhållandena sådana att de givna reglerna om familjebostadsbidrag kommo att innebära att ca 75 % av hushållen med hänsyn till inkomster och barnantal skulle bli berättigade till sådant bidrag. Detta förhållande var emellertid icke ett resultat av planläggningen utan ett uttryck för tillfälligheternas spel.

Därest realinkomsten för en tidigare bidragsberättigad familj stiger, är det naturligt att vederbörande själv i större mån än tidigare övertager betalningen av sin hyra. Någon kompensation för reallönestegringen i form av

höjd inkomstgräns kan därför icke vara rimlig. Däremot förefaller det naturligt att inkomstgränsen anpassas efter den inkomsthöjning som endast är av formell art och har sin grund i penningvärdets fall. Förslaget att höja gränsen från 4 000 kronor beskattningsbar inkomst till 6 000 kronor synes riktigt i princip. För att uppmuntra familjernas intresse att göra en merprestation och därmed skaffa sig ökade inkomster är det angeläget att ovanför inkomststrecket lägga en s. k. trappa. Varje trappsteg är enligt bostadsutredningens förslag 400 kronor för hyreslägenheter och 500 kronor för egna hem, vilket för t. ex. en 4-barnsfamilj i hyreslägenhet innebär att familjen upphör att få bidrag vid 9 600 kronor beskattningsbar inkomst. Då ha de totala bidragen successivt sjunkit med 130 kronor för varje 400 kronor som inkomsten stigit över 8 000 kronor. Departementschefens förslag innebär däremot att vederbörande vid passerandet av 8 000-kronorsgränsen får bidraget reducerat från 695 till 435 kronor för att vid 9 500-kronorsgränsen definitivt förlora alla bidrag. Bostadsutredningens förslag synes oss väl utformat, medan däremot trappan enligt departementschefens förslag förefaller att ha fått alltför stora och för få intervaller. Vi vilja därför föreslå att utredningens förslag genomföres i denna del.

Ur den synvinkel som vi i allmänhet vilja anlägga på socialpolitiska frågor är det tacknämligt att departementschefen särskilt uppmärksammat de sämst ställdas bostadsproblem och velat föreslå förhöjda bostadsbidrag för dessa. Trappan nedåt synes dock böra utformas med mindre steg än dem departementschefen föreslagit, eftersom man här skär igenom inkomstpyramiden där den är som tjockast. Därigenom uppkommer ett mycket stort antal gränssfall. För att undvika administrativa olägenheter acceptera vi att inkomstprövning endast skall ske vartannat år. Samtidigt som man förbättrar läget för de sämst ställda måste man emellertid söka vinna andra besparingar och därför i någon mån inskränka bidragsgivningen i övrigt.

I 1950 års besparingsutredning föreslogs att familjerna skulle få bostadsbidrag för samtliga sina barn minus ett. Vi anse att besparingsutredningens förslag i denna del nu bör genomföras.

Den nu föreslagna avtrappningen av familjebostadsbidragen nedåt ger nya möjligheter att i annan ordning lämna stöd åt de sämst ställda, varför ytterligare skäl finnas för att slopa det s. k. 3-kronorsbidraget, något som vi även detta år vilja yrka.

I samband med de överväganden i övrigt på detta område som 1951 års bostadsutredning är sysselsatt med förutsätta vi, att besparingsutredningens förslag om successiv minskning av bränslebidragen blir upptaget övervägande.

Med hänsyn till vad departementschefen anfört rörande förbättringsbidragen synes det oss icke uteslutet att spörsmålet om särskilda statsbidrag till pensionärshem kan komma i ett annat läge. Detta gäller även frågan om de särskilda pensionärsbostadsbidragen. När denna fråga nu överlämnas till

1951 års bostadsutredning, vilja vi understryka att, därest det särskilda bostadsbidraget även i fortsättningen kommer att bibehållas, det icke som nu bör förbehållas hyresgäster i allmännyttiga och kommunala bostadsföretag utan få utgå till dessa hyresgäster oavsett företagsformen.

Inför den mycket kraftiga stegring av byggnadskostnaderna som ägde rum under 1951 funno sig statsmakterna tvingade att införa ett särskilt tilläggs-lån på 4 kronor per m² lägenhetsyta. Från vår sida ville vi inte motsätta oss detta, under förutsättning dock att sådana lån endast lämnades intill den 1 juli 1952. Vi förutsatte därvid att 1951 års bostadsutredning skulle vara färdig med sina ställningstaganden angående den allmänna bostadspolitiken i så god tid att de kunde prövas av 1952 års riksdag. Av departementsche-fens äskanden framgår att han tänker sig att dessa extra tilläggs-lån skola utgå även för de bostadshus som färdigställas under 1953.

Införandet av extra subvention var betingat av den utomordentligt besvär-liga situation som byggnadsmarknaden ställdes inför genom att priserna på material och arbetskraft plötsligt stego med närmare 35 %. Från inneva-rande år till år 1953 är så vitt nu kan förutses icke en liknande uppgång att vänta. Snarare finnas tecken som tyda på att vissa material, framför allt trä, kunna väntas bli väsentligt billigare. Med detta för ögonen och då det finnes grundad anledning att förvänta att byggnadsföretagen — därest de redan nu få klart för sig att 1953 års produktion måste komma till stånd till lägre kostnad än den som gällt för 1952 års hus — skola ha möjligheter att inrät-ta sig efter det nya läget, bör subventionspolitiken nu omprövas. Inför tvång-et att verkligen på allvar reducera kostnaderna och att därför tillvarataga varje möjlighet till besparing torde lösningar ge sig som eljest icke skulle ha framkommit. Vi förmena alltså att 1953 års hus skola kunna produceras till kostnader som ligga något under 1952 års produktion. Det kärvare eko-nomiska klimat som nu råder måste pressa fram en sådan nedskärning av kostnaderna även för byggnadsindustrien. Statsmakterna kunna bidra till detta genom att reducera den extra subventionen på lämpligt sätt. Vi föreslå därför att det extra tilläggs-lånet sänkes från 4 kronor per m² lägenhetsyta till 3 kronor.

De förslag vi ovan framställt, vilka skulle medföra en omedelbar bespa-ring på cirka 50 miljoner kronor, innebära ingenting annat än ett led i den saneringsprocess, som är ofrånkomlig, om vi någonsin skola kunna komma ur den hopplösa situation, som en fortsatt bostadskris utgör. Vill man inte nu ta radikala steg för att komma loss, blir följden endast, att vi fastna allt hådare. Alternativet är en bostadsransonering, där myndigheterna komma att bestämma om var och hur den enskilde skall bo. På någon sikt innebär vårt program — som vi gång efter annan framfört — att hyresreglering och byggnadsreglering skola avskaffas, liksom de generella bostadssubventio-nerna. Konkurrens på lika villkor skall införas, och producenterna skola inriktas på att genom tekniska och organisatoriska framsteg förbilliga sina

produkter. De sämst ställda, de barnrika familjerna och de gamla, skola effektivt stödjas genom särskilda bidrag. Den administrativa överbyggnaden skall reduceras till mera naturliga proportioner. Statens engagement skall minskas genom att de statliga lånen utbytas mot ett kreditgarantisystem.

Genomförandet av ett sådant program måste enligt vår mening resultera i att hyreskostnaden sjunker, friheten på bostadsmarknaden återställs och skattebetalarna få en länge efterlängtd avlastning.

Med stöd av det ovan anförda hemställa vi,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 128 måtte

A. beträffande grunderna för den statliga låne- och bidragsverksamheten till förmån för bostadsförsörjningen besluta

1) att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om snabb undersökning angående möjligheterna att dels utnyttja tillgängliga vindsutrymmen för inredande av bostäder, dels lämna särskilda förbättringslån för iståndsättande av lägenheter i flerfamiljshus, dels vidtagna åtgärder för förnyande av fastighetsbeståndet i tätorternas centrala delar, dels ock finna de ur ekonomiska synpunkter lämpligaste hushöjderna och husdjupen,

2) att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan tillämpning av lagen om byggnadsreglering att företag, som genom att använda speciellt arbets- och materialbesparande metoder kunna uppföra sina hus till väsentligt billigare kostnad än den för orten gängse, liksom företag, som förklara sig vilja avstå från statliga tillägglån, lämnas extra byggnadskvot,

3) att avslå Kungl. Maj:ts förslag om anslag å 4 000 000 kronor till lånefonden för maskinanskaffning inom byggnadsindustrien och i stället genom ändring av bestämmelserna för industrilånefonden möjliggöra maskinanskaffning för byggnadsindustrien på av oss angivna amorterings- och räntevillkor,

4) att nu förfallande räntor och amortering å äldre tertiärlån och tillägglån icke måtte efterskänkas,

5) att 1951 års bostadsutrednings förslag måtte följas i vad avser att utlägga en s. k. trappa ovanför den föreslagna gränsen för erhållande av familjebostadsbidrag samt att den

av departementschefen föreslagna avtrappningen nedåt för inkomster under denna gräns måtte anordnas med mindre intervaller än de föreslagna,

6) att besparingsutredningens förslag genomföres i vad avser familjebostadsbidragen så till vida att bidrag utgår för samtliga familjens barn under 16 år minus ett,

7) att det s. k. 3-kronorsbidraget slopas, samt

8) att de under 1951 införda extra tillägglånen med 4 kronor per m² lägenhetsyta sänkas till 3 kronor per m² lägenhetsyta;

B. medgiva att för budgetåret 1952/53

dels preliminära beslut angående lån, som skola utgå från lånefonden för bostadsbyggande, må meddelas intill ett belopp av 380 000 000 kronor,

dels preliminära beslut angående lån, som skola utgå från anslaget till tillägglån till viss bostadsbyggnadsverksamhet, må meddelas intill ett belopp av 160 000 000 kronor,

dels av det senast för budgetåret 1947/48 anvisade investeringsanslaget till tertiärlån till viss bostadsbyggnadsverksamhet må disponeras ett belopp av 4 000 000 kronor;

C. för budgetåret 1952/53 anvisa

a) å driftbudgeten under femte huvudtiteln

1) till Kapitalmedelsförluster och ränteeftergifter å vissa bostadsbyggnadslån ett förslagsanslag av 7 000 000 kronor;

2) till Hyresrabatter till mindre bemedlade, barnrika familjer ett förslagsanslag av 40 000 000 kronor;

3) till Bidrag till främjande av bostadsbyggande på landsbygden ett reservationsanslag av 15 000 000 kronor;

4) till Bidrag till inrättande av pensionärshem ett reservationsanslag av 11 000 000 kronor;

5) till Bidrag till viss upplysningsverksamhet rörande byggnadstekniska frågor ett reservationsanslag av 100 000 kronor;

b) å kapitalbudgeten under statens utlåningsfonder till Lånefonden för bostadsbyggande ett investeringsanslag av 450 000 000 kronor;

c) å kapitalbudgeten under fonden för låneunderstöd

1) till Tilläggsån till viss bostadsbyggnadsverksamhet ett investeringsanslag av 140 000 000 kronor;

2) till Lån till uppförande och förbättring av lantarbetarbostäder ett investeringsanslag av 100 kronor;

3) till Lån till anordnande av kollektiva tvätterier ett investeringsanslag av 2 000 000 kronor;

D. å tilläggsstat II till riksstaten för budgetåret 1951/52 å kapitalbudgeten under statens utlåningsfonder till Lånefonden för bostadsbyggande anvisa ett investeringsanslag av 75 000 000 kronor.

Stockholm den 2 april 1952.

Jarl Hjalmarson.

Erik Hagberg

E. Birke.

i Malmö.

Elis Håstad.

Martin Skoglund.

Folke Kyling.

Torgil v. Seth.

Ernst V. Stazäng.